

Sygn. akt **V Ca 2677/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Podedworny
Sędziowie:	SO Beata Gutkowska SR Dorota Walczyk (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Olga Michalec-Skwara

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S. Syndyka Masy Upadłości (...) Sp. z o.o.

w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w M.

przeciwko R. J.

o wydanie rzeczy ruchomej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie

z dnia 29 sierpnia 2016 r., sygn. akt I C 999/15

1. oddała apelację;
2. odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2677/16

UZASADNIENIE

W dniu 24 czerwca 2015 roku Z. S. - Syndyk masy upadłości spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej, wniósł o nakazanie R. J. wydania powodowi samochodu osobowego T. (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2010, o numerze podwozia (...), względnie, gdyby wydanie w naturze nie było możliwe, o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 45 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty. Powód wnosił również o zasądzenie od Pozwanego kosztów procesu w wysokości 3 000,00 zł i o zabezpieczenie roszczenia poprzez zajęcie pojazdu, ustanowienie zakazu zbywania

pojazdu i nakazanie Pozwanemu ubezpieczenia pojazdu zabezpieczającego roszczenie na wypadek jego zniszczenia lub uszkodzenia na kwotę nie niższą niż 45 000,00 zł

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2015 roku Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia powoda Z. S. Syndyka Masy Upadłości (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w M. poprzez zajęcie samochodu osobowego T. (...), rok produkcji 2010, nr podwozia (...) i zakazanie pozwanemu R. J. jego zbywania, oddalając wniosek o udzielenie zabezpieczenia w pozostałym zakresie, (postanowienie z 8.07.2015 r. - k. 22 akt)

W odpowiedzi na pozew Pozwany R. J. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W piśmie z dnia 13 czerwca 2016 roku Pozwany wskazał, że czynności sprzedaży samochodu nie dokonał upadły.

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2016 r. Sąd I. oddalił powództwo; II. nieuiszczone przez powoda Syndyka Masy Upadłości (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w M. koszty procesu w postaci opłaty sądowej od pozwu w wysokości 2 250 zł przejął na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Pruszkowie; III. odstąpił od obciążania powoda Syndyka Masy Upadłości (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w M. kosztami procesu.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny:

W dniu 19 marca 2015 roku PPHU (...) spółka jawna w M. sprzedała R. J. samochód marki T. (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2010, o numerze podwozia (...), rok produkcji 2010, za kwotę 7 000,00 zł netto (8 610,00 zł brutto). Transakcję dokumentowała faktura nr (...), wystawiona w dniu 19 marca 2015 roku. Przy czynności sprzedaży samochodu w imieniu spółki jawnej działał jej właściciel A. S.. W dniu 27 marca 2015 roku w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dokonano wpisu połączenia PPHU (...) spółka jawna (spółka przejmowana) z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w M. (spółka przejmująca). Połączenie było wynikiem uchwał podjętych w dniu 9 marca 2015 roku. Dnia 2 kwietnia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M., reprezentowana przez Prezesa Zarządu A. S., złożyła wniosek do Sądu o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku spółki. Wniosek został uwzględniony i na mocy postanowienia z dnia 24 kwietnia 2015 roku, wydanego w sprawie X GU 443/15, ogłoszono upadłość (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.. Funkcję Syndyka Masy Upadłości powierzono Z. S.. Pismem z dnia 27 maja 2015 roku Syndyk masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. wezwał R. J. do wydania samochodu osobowego marki T. (...), numer rejestracyjny (...), powołując się w wezwaniu na bezskuteczność sprzedaży pojazdu wobec masy upadłości w świetle rażącej dysproporcji wartości pojazdu w stosunku do jego ceny. W odpowiedzi na wezwanie Syndyka, pismem z dnia 3 czerwca 2015 roku, R. J. powołał się na nabycie pojazdu w dobrej wierze i podniósł, że w jego ocenie cena, za którą pojazd zakupił, była ceną rynkową. Wartość samochodu marki T. (...) wyprodukowanego w 2010 roku, w dacie wytoczenia powództwa, tj. w czerwcu 2015 roku, wynosiła średnio 45 535 zł.

W ocenie Sądu I Instancji mając na uwadze powyższe ustalenia żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie. Żądanie jak wskazał Sąd oparte było na podstawie faktycznej - czynność zbycia pojazdu marki T. (...), numer rejestracyjny (...), dokonanej 19 marca 2015 roku przez PPHU (...) spółka jawna. Powód wywodził, iż czynność zbycia pojazdu była bezskuteczna z mocy prawa. Sąd odwołał się do treści art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe. Odnosząc się do przesłanek z art. 127 pr. Upadłościowego, Sąd wskazał, że za uprawdopodobnioną należało na gruncie niniejszej sprawy uznać przesłankę rażącej różnicy między wartością pojazdu T. (...), numer rejestracyjny (...), a ceną uzyskaną w związku z zawarciem umowy sprzedaży jednakże w ocenie Sądu okoliczność związana z faktyczną wartością samochodu T. (...), numer rejestracyjny (...), w dacie jego sprzedaży Pozwanemu R. J. nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd wskazał więc, że nie przeprowadzał postępowania dowodowego w tym zakresie. Sąd podkreślił, że z treści art. 127 ust. 1 ustawy pr. upadłościowe wynika, że sam fakt znacznej dysproporcji świadczeń dokonanych w związku z zawarciem umowy sprzedaży z dnia 19 marca 2015 roku nie stanowił wystarczającej podstawy do uwzględnienia powództwa. Przepis art. 127 ust. 1 cyt. ustawy

dotyczy bowiem transakcji, których stroną był upadły. Ta przesłanka w ocenie Sądu nie została w niniejszej sprawie spełniona. Pojazd marki T. (...), numer rejestracyjny (...), zbyła PPHU (...) spółka jawna, która w dacie zbycia była jego właścicielem, 8 dni po zbyciu samochodu, tj. w dniu 27 marca 2015 roku, spółka jawna została przejęta przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Ogłoszenie upadłości tego ostatniego podmiotu jak podkreślił Sąd nastąpiło w dniu 24 kwietnia 2015 roku, na skutek wniosku z dnia 2 kwietnia 2015 roku. Biorąc pod uwagę tę sekwencję wydarzeń w ocenie Sądu nie można było uznać, iż czynność zbycia samochodu została dokonana przez upadłego. Sąd powołał art. 494 k.s.h., który normuje skutki połączenia spółek, przyjmując jako zasadniczy model sukcesję uniwersalną. Zgodnie z jego treścią spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki. Na spółkę przejmującą albo spółkę nowo zawiązaną przechodzą z dniem połączenia w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej albo którejkolwiek ze spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej. Dniem połączenia jest dzień wpisania połączenia do rejestru właściwego według siedziby, odpowiednio spółki przejmującej albo spółki nowo zawiązanej (art. 493 § 2 k.s.h.). Tym samym z chwilą połączenia (wpisu do rejestru) następuje przejście wszystkich praw i obowiązków spółek uczestniczących w łączeniu per unionem. Oczywistym jest jednak, że przedmiotem przejścia są jedynie te prawa i obowiązki, które istnieją w dacie wpisu połączenia do rejestru. Jeśli zatem podmiot przejmowany przed połączeniem (wpisem do rejestru) zbył należące do niego prawo, ono nie przechodzi na spółkę przejmującą, albowiem nie przysługuje ono już przejmowanemu podmiotowi. Nie oznacza to jednak, że obowiązki wynikłe z dokonanej w ten sposób transakcji nie obciążają spółki przejmującej (jak w niniejszym przypadku obowiązek uiszczenia podatku od dokonanej transakcji). Dzieje się tak dlatego, że z reguły między dniem uzgodnienia planu połączenia, a dniem prawnego połączenia (wpis do rejestru) występuje pewien okres niemożliwy do precyzyjnego ustalenia. W okresie tym każda ze spółek uczestniczących w łączeniu prowadzi swoją działalność aż do dnia połączenia. W związku z tym ustalona w planie połączenia wielkość majątku może być różna od faktycznej wartości w dniu połączenia. Istniejące różnice w wartości majątku nie mają jednak znaczenia, a przyjęta wartość w planie połączenia wywiera skutek w postępowaniu wewnątrzspółkowym co do ustalenia wartości udziałów (akcji), parytetu wymiany. Decydujące znaczenie dla sukcesji cywilnoprawnej ma wartość aktywów i pasywów na dzień połączenia - i ich dotyczy sukcesja. Sukcesję uniwersalną charakteryzuje to, że nie jest konieczna zgoda wierzycieli łączących się spółek ani spółek przejmowanych (art. 519 k.c.) na przejście długu. Reasumując Sąd wskazał, że prawa i obowiązki przechodzą na spółkę przejmującą lub spółkę nowo zawiązaną tylko w takim zakresie, w jakim miały je spółka przejmowana lub spółki łączące się przez zawiązanie nowej spółki w dniu faktycznego połączenia, tj. w dniu wpisu do rejestru. Jeśli zatem jak wskazał Sąd, spółka przejmowana do dnia połączenia nie traci bytu prawnego, dokonane przez nią w tym czasie czynności są czynnościami skutecznymi. Nie można zatem było uznać, iż do dnia 27 marca 2015 roku wszelkie czynności prawne spółki jawnej były jednocześnie czynnościami upadłego, bowiem oba te podmioty były podmiotami w sensie prawnym samodzielnymi, zdolnymi do podejmowania decyzji w sferze swych praw i obowiązków. Sąd wskazał, że można przyjąć, że transakcja dokonana przez spółkę jawną, w kontekście dalszych zdarzeń (połączenie spółek, złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, a w końcu ogłoszenie upadłości) dotycząca sprzedaży samochodu marki T. (...) zmierzała do pokrzywdzenia wierzycieli, jednak nie można uznać, iż była czynnością upadłego, a zatem, że pozostaje bezskuteczna z mocy samego prawa względem masy upadłości. Sąd odniósł się następnie do relacji zachodzących między przepisami Prawa upadłościowego, dotyczącymi bezskuteczności czynności upadłego (art. 127-128 ustawy Prawo upadłościowe), a przepisami kodeksu cywilnego, dotyczącymi skargi pauliańskiej (art. 527-534 k.c.) wskazując, że w obu przypadkach instytucja bezskuteczności czynności ochrania wierzycieli, różny jest jednak charakter prawny i przesłanki zastosowania tej instytucji na gruncie Prawa upadłościowego oraz kodeksu cywilnego. Jak wskazał Sąd bezskuteczność czynności upadłego określona w art. 127-128 ustawy Prawo upadłościowe powstaje z mocy samego prawa jako skutek ogłoszenia upadłości dłużnika, a więc bez potrzeby ich zaskarżenia. Ewentualny wyrok sądu stwierdzający tę bezskuteczność ma charakter deklaracyjny. Kodeks cywilny nie przewiduje natomiast bezskuteczności czynności prawnych ex lege. Zgodnie z art. 531 § 1 k.c. czynności dłużnika wierzyciel może zaskarżyć w drodze skargi pauliańskiej. Wyrok uwzględniający powództwo ma charakter konstytutywny. Legitymacja do zaskarżenia czynności prawnej skargą pauliańską przysługuje każdemu wierzycielowi, natomiast z roszczeniem na podstawie przepisów Prawa upadłościowego może wystąpić tylko syndyk (a wcześniej też zarządca), gdyż legitymacja procesowa poszczególnych wierzycieli jest w zasadzie wyłączona (art. 132 i 133 ustawy Prawo upadłościowe). Ostatnia

różnica polega na tym, że ochrona masy upadłości przed czynnościami dłużnika w przeciwieństwie do uregulowań w kodeksie cywilnym nie jest zależna od działania dłużnika w celu pokrzywdzenia wierzycieli (art. 527 § 1 k.c.). Sąd powołał art. 134 ustawy- Prawo upadłościowe i wskazał, że zgodnie z tym przepisem bezskuteczność z mocy prawa czynności upadłego rodzi po stronie syndyka roszczenie o wydanie masy upadłości w naturze przedmiotów majątkowych, które ubyły z majątku upadłego albo do niego nie weszły, a w razie niemożności wydania w naturze, syndykowi przysługuje roszczenie o zasądzenie w pieniądzu równowartości rzeczy lub prawa.

Sąd wskazał, że zaprezentowane różnice między bezskutecznością w oparciu o przepisy Prawa upadłościowego i przepisy Kodeksu cywilnego wskazują na zaostrzone reguły odpowiedzialności osoby trzeciej, która dokonuje czynności z podmiotem, którego następnie upadłość ogłoszono. Zgodnie z treścią art. 132 ustawy Prawo upadłościowe powództwo o uznanie czynności za bezskuteczną po ogłoszeniu upadłości może wytoczyć syndyk (a wcześniej też nadzorca sądowy albo zarządca). Ogłoszenie upadłości i ustanowienie syndyka powoduje nabycie przez syndyka legitymacji procesowej do wszystkich wspomnianych procesów -aktualnych i przysłych - jeżeli dotyczą one mienia wchodzącego do masy upadłości (art. 132 ust. 1 i art. 133 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe). Bezwzględne podstawienie procesowe daje syndykowi w tych procesach wyłączną legitymację procesową. Gdy roszczenia związane są z ustaleniem bezskuteczności czynności prawnej, która nie dotyczyła mienia wchodzącego w skład masy upadłości, legitymacja Syndyka jest wyłączona. Zasadność powództwa może być badana na gruncie przepisów zawartych w Kodeksie cywilnym w art. 527 i nast. Oznacza to, że legitymacja do wystąpienia z roszczeniem przeciwko osobie trzeciej nadal przysługuje wierzycielowi. Nie można zatem jak wskazał Sąd, choćby przesłankowo, na gruncie niniejszej sprawy ustalić bezskuteczności transakcji z dnia 19 marca 2015 roku, albowiem z roszczeniem występuje niewłaściwy podmiot. Legitymacja materialna jak wskazał Sąd, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Nie było zatem uprawnionym zastosowanie w sprawie innej podstawy prawnej, tj. przepisów art. 527 k.c. i nast., albowiem stanowiłoby to obejście przepisów dotyczących legitymacji procesowej, którą Sąd ma obowiązek badać każdorazowo z urzędu. Na marginesie Sąd wskazał, że analiza przepisów prawa nie dawała również podstaw do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego w oparciu o jakąkolwiek inną podstawę prawną. Powód w szczególności nie wykazał, by umowa sprzedaży samochodu była nieważna z powodu np. jej pozorności, czy innych wad oświadczenia woli, natomiast zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaoferowany głównie przez Powoda nie dał wystarczających podstaw do przesłankowego stwierdzenia takich okoliczności.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wystąpiły uzasadnione okoliczności, dotyczą one przebiegu procesu, lecz także okoliczności pozostających poza postępowaniem. Wobec ustawowego zwolnienia powoda od opłaty od pozwu z racji treści art. 132 ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe, biorąc pod uwagę wynik procesu, Sąd nieopłacone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa. Koszty te nie obciążają bowiem przeciwnika - Pozwanego (art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), nie mogą być też ściągnięte z zasądzanego świadczenia z uwagi na jego brak (art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Apelację od wyroku złożył powód zaskarżając w całości wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie.

Zaskarżonemu Wyrokowi powód zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 494 § 1 w zw z art. 493 Ustawy z 15 września 2000 r Kodeks Spółek Handlowych (dalej: ksh) poprzez niewłaściwą wykładnię
2. Naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 127 Ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo Upadłościowe i Naprawcze (dalej: puin) poprzez niewłaściwą wykładnię a w konsekwencji niezastosowanie i oddalenie powództwa

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego Wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez nakazanie Pozwanemu wydanie Powodowi samochodu osobowego T. (...), zarejestrowanego w dniu 19 marca 2015 r. pod nr rejestracyjnym (...), rok produkcji 2010, nr podwozia (...), a gdyby wydanie w naturze nie było możliwe zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 45 000 zł (słownie: czterdzieści pięć tysięcy zł) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8

czerwca do dnia zapłaty; zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda, zwrotu kosztów procesu za II instancję w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o ponowne rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję i zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego przed sądem I instancji wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie wobec prawidłowości rozstrzygnięcia i bezzasadności jej zarzutów. Sąd Okręgowy podziela dokonane w sprawie ustalenia faktyczne, za własną przyjmuje również zaprezentowaną w sprawie przez Sąd Rejonowy ich ocenę prawną.

W sprawie niniejszej oceniając czynność prawną sprzedaży pojazdu dokonaną przez spółkę jawną, Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, że ponieważ nie jest to czynność prawna dokonana przez upadłego nie znajdują do niej zastosowania przepis art. 127 ustawy pr. Upadłościowe. Czynności tej jako że nie została ona zdziałana przez upadłego nie można uznać za bezskuteczną w stosunku do niego. Z tego też powodu roszczenie syndyka nie zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z art. 127 puin, bezskuteczne w stosunku do masy upadłości są czynności prawne dokonane przez upadłego w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli dokonane zostały nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego. Na podstawie art. 134 puin jeżeli czynność upadłego jest bezskuteczna z mocy prawa, to co wskutek tej czynności ubyło z majątku upadłego, podlega przekazaniu do masy upadłości, a gdy przekazanie w naturze jest niemożliwe, do masy upadłości powinna być wpłacona równowartość w pieniądzu. Zbycia przedmiotowego samochodu dokonała tymczasem PPHU (...) spółka jawna", a wniosek o ogłoszenie upadłości złożyła i jest upadłym - (...) spółka z o.o". Spółka (...) z o.o., zgodnie z art. 494 ksh jako spółka przejmująca wstąpiła z dniem połączenia tj. z dniem wpisu do rejestru - 27 marca 2015 r., we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej tj. PPHU (...) sp.j. Jak zasadnie wskazuje się w apelacji Sukcesja generalna spółki przejmującej (nowo związanej) „po” spółce przejętej (spółkach połączonych) dotyczy wszystkich praw i obowiązków, zarówno znanych jak i nieznanych w chwili połączenia. Spółka przejmująca (nowo związana) wstępuje bowiem w ogół sytuacji prawnej spółki inkorporowanej. Sąd Okręgowy podziela jednak ocenę zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy, że czynność sprzedaży dokonana przed połączeniem została dokonana przez samodzielny i niezależny podmiot i jest skuteczna, nie została ona dokonana przez upadłego, nie można więc rozciągać na nią skutków wynikających z art. 127 cyt. ustawy. Sąd nie dysponuje przy tym wiedzą, na temat istnienia niezrealizowanych zobowiązań spółki jawnej, a wobec tego nie sposób mówić, że spółkę przejmowaną obciążały takie zobowiązania. Za takie zobowiązanie w ocenie Sądu Okręgowego nie może zaś być uznane wydanie przedmiotu masie upadłości, skoro przedmiot ten został zbyty przez inny podmiot niż ten, który stał się upadłym. Sąd Rejonowy wskazał przy tym, że w sytuacji naruszenia interesów wierzycieli istnieją inne podstawy prawne dochodzenia roszczeń.

Konkludując, wbrew zarzutom apelacji spółka, z którą dokonał czynności pozwany nie ogłosiła upadłości, a czynność została dokonana przed połączeniem. Na spółkę przejmującą, która następnie ogłosiła upadłość, nie mogło więc przejść prawo domagania się wydania rzeczy, która wyszła z majątku spółki przejmowanej przed tym przejęciem. Czynności prawnej sprzedaży samochodu marki T. (...) dokonanej w dniu 19 marca 2015 r. pomiędzy PPHU (...) sp. j., a pozwanym - nie można uznać za czynności upadłego. Wykładnia przepisów art. 494 § 1 w zw z art. 493 ksh oraz art. 127 Ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo Upadłościowe i Naprawcze została mając na względzie powyższe dokonana przez Sąd I Instancji w sposób prawidłowy, a uzasadnienie w tym zakresie jest niezwykle obszerne i wyczerpujące i Sąd Okręgowy w pełni zaprezentowaną w nim argumentację akceptuje nie ma więc potrzeby jej powielania.

Apelacja z uwagi na powyższe podlegała na podstawie art. 385 kpc oddaleniu.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 kpc, widząc podobnie jak Sąd Rejonowy, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególna okoliczność dająca podstawę do odstąpienia od

obciążania powoda kosztami postępowania poniesionymi w instancji odwoławczej przez pozwanego. Nie sposób bowiem nie zauważyć, że czynność chociaż nie może być uznana za czynność upadłego, dokonana została przez podmiot powiązany osobowo z upadłym, i pozwany uzyskał w jej wyniku ewidentną korzyść majątkową zakupił bowiem pojazd po znacznie zaniżonej cenie. Nie można też wykluczyć, na co wskazuje sekwencja zdarzeń, że czynność ta miała na celu pokrzywdzenie wierzycieli. Z tych powodów w ocenie Sądu Okręgowego sprzeczne z zasadami współżycia społecznego byłoby obciążanie syndyka występującego w sprawie jako powód kosztami pozwanego.